

Őszentsége Kirill, Moszkva és egész Rusz pátriárkájának karácsonyi üzenete az Egyház főpásztoraihoz, lelkipásztoraihoz, szerzeteseihez és minden hű gyermekéhez

Az Úrban szeretett Főtisztelendő főpásztorok, tiszteletreméltó lelkipásztorok, istenszerető szerzetesek és szerzetesnők, kedves fivéreim és nővéreim!

Hozzátok fordulok ezen a szent éjszakán, akik különböző országokban, városokban és falvakban éltek, de mindnyájan Egyházunk teljességének a tagjai vagytok, és teljes lelkemből köszöntelek benneteket Krisztus Születésének üdvösséget hozó ünnepe alkalmából. Szívből üdvözöllek titeket, kedveseim, és imádságaimban azt kívánom, hogy mindnyájunkat járja át a lelki öröm e nagy ünnepélyben való közös részvételünk által, és teljünk el a hit lakomájával, mint Isten fiai és leányai, és Krisztus barátai (Jn 15,15).

Az isteni megtestesülés titkát szemlélve, igyekezzünk megérteni, mi a jelentősége a kétezer évvel ezelőtt, Betlehemben történt eseménynek, milyen módon hat ránk és azokra, akik velünk egy időben élnek ma szerte a világon.

Szent Pál apostol írja: „Amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte (egyszülött) Fiát, aki asszonytól született, és a törvény alattvalója lett, hogy azokat, akik a törvény alatt voltak, megváltsa, és elnyerjük a fogadott fiúságot” (Gal 4,4-5). Mi is előzte meg az időknek ezt a teljességét? Az emberiség egész, Krisztus születése előtti történelme nem más, mint Isten keresésének a története, amikor a legjobb elmék megpróbálták megérteni, mi annak a természetfeletti erőnek a forrása, amelynek jelenlétét így vagy úgy, de minden ember érzékeli.

Az istenkeresés útján az emberek — miközben arra törekedtek, hogy megtalálják az igazságot —, különféle mellékutakra tévedtek. Ámde sem az ember primitív félelme a természet fenyegető jelenségei láttán, sem pedig a természeti jelenségek, vagy nem ritkán önnön magának az istenítése, bálványozása, sem pedig a megvilágosodás ritka pillanatai a pogány filozófusok körében nem vezették el az embert az igaz Istenhez. És „mivel a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent” (1Kor 1,21), Isten maga jött el önszántából az emberhez. Lelki szemeinkkel „az istenfélelem nagy titkát” (1Tim 3,16) szemléljük: a Teremtő a teremtetthez lesz hasonlóvá, magára ölti az emberi természetet, megaláztatásokban lesz része, meghal a kereszten és feltámad. Mindez felülmúlja az emberi értelmet, és olyan csoda, amelyben feltárul az Isten Kinyilatkoztatásának a teljessége, amelyet önmagáról adott az ember számára.

Krisztus megszületett, és a világ számára megnyílt a reménység. Krisztus megszületett, és a szeretet uralkodik mindörökké. Krisztus megszületett, és a menny lehajolt a földhöz. Krisztus megszületett, és a betlehemi csillag megmutatja a valódi utat Istenhez. Krisztus

megszületett, és senki se féljen a gonosz győzelmétől, „mert kegyelemből üdvözültünk, a hit által, és ez nem tőlünk van, hanem Isten ajándéka” (Ef 2,8).

A Messiás eljövetelét várva és előre látva, Ézsaiás próféta így kiált fel: „Velünk az Isten!” (Ézs 8,10). Az ő Istentől ihletett szavai mind a mai napig kimondhatatlan öröm forrása keresztények millióinak számára. A Betlehemben megszületett Úr a mi szívünkben is megszületik, és velünk marad, ha megőrizzük iránta és az általa alapított Egyház iránt való hűségünket. Velünk van, amikor jó cselekedeteket viszünk véghez. Velünk van, amikor segítünk felebarátunknak. Velünk van, amikor együttérzést tanúsítunk embertársunk iránt, és bajában együtt szenvedünk vele. Velünk van, amikor kibékítjük egymással az ellenségeket. Velünk van, amikor megbocsátunk, és nem emlegetjük fel a rosszat. Velünk van, amikor imádkozunk, és részt veszünk az egyház szentségeiben, leginkább a hálaadás, a szent eucharisztia szentségében.

Krisztus Születésének ünnepe a legfontosabb üzenetet hordozza számunkra: az a dolgunk, hogy megtanuljuk szeretni az Urat, és szolgálni Őt, Megváltónkat, aki üdvösséget ajándékozott minden népnek, minden időre, és ölelő karjait minden egyes ember felé kiterjeszti. Ha elsajátítjuk az Isten tiszteletének igaz formáját, tisztelettel és áhítattal állunk meg az ő színe előtt, ezzel együtt megtanuljuk szolgálni felebarátainkat is, felmutatva a „szeretet által munkálkodó hitet” (Gal 5,6).

És akkor már csak az van hátra, hogy Isten üdvözítő kegyelmére engedelmességgel, az Úr szava iránti bizalommal, parancsolatai teljesítésének a vágyával válaszoljunk.

Ha magunkévá tesszük ezt a nagy igazságot, szinte minden megváltozik, nemcsak bennünk, körülöttünk is. Képesek leszünk arra, hogy megtaláljuk az értékek helyes rendjét, hogy csendben, békességgel, nyugalommal és meggyőződéssel haladjunk az élet számunkra fentről kijelölt útján, hálát és dicsőséget adva Istennek.

Ámde ahhoz, hogy erre a lelkületre szert tegyünk, az szükséges, hogy ortodox keresztények legyünk, méghozzá nem csupán szociológiai kritériumok szerint, hanem legmélyebb meggyőződéseink, életformánk szerint, olyan forró lelkű hívők és Istent szerető emberek, amilyen istenfélők elődeink voltak. Közöttük is kivételes helyet foglal el Rusz megkeresztelője, a szent, apostolokkal egyenlő nagyfejedelem, Vlagyimir. A hamarosan beköszöntő, 2015. esztendőben fogjuk ünnepelni élete áldott végének ezeréves évfordulóját. Elsősorban neki köszönhetjük, hogy a nemes keresztény elhívás részesei lehetünk, és a történelmi Rusz ortodox testvéri népeinek egyetlen családját alkothatjuk. Ez így volt a múltban, így van ma is, és így lesz a jövőben. Semmilyen átmeneti megrázkódtatások és próbatételek, semmiféle külső erők nem lesznek képesek szétszakítani a kijevi keresztelőmedence örököseinek sok évszázados lelki és kulturális kötelékeit.

Ezekben a szent karácsonyi napokban az egyház egész teljessége és én magam is a békéért imádkozom Ukrajna földjén. Egyházunk — függetlenül gyermekei tartózkodási helyétől, politikai nézeteitől, vagy azoktól a dolgoktól, amelyeket előnyben részesítenek —, teljesíti küldetését, amelyet maga az Üdvözítő bízott rá (Mt 5,9). Mindent megtesz azért, hogy az embereket megbékítse egymással, segítsen számukra leküzdeni az ellenségeskedés következményeit.

Minden szembenállás, megosztottság és gyűlölet mögött egy dolog áll — a bűn. Szentéletű Cseljei Jusztin szavai szerint a bűn „minden erejével Istentől és emberi mivoltától fosztja meg az embert” (*Filozófiai szakadékok*). Jól láthatjuk, hogy időnként milyen pokolbéli állapotba kerülhet az ember, ha elveszíti a Teremtője által ráruházott méltóságát.

Az Egyház, Isten nevében, fáradhatatlanul hirdeti az embereknek az Üdvözítő megszületésének „nagy örömét” (Lk 2,10), és minden e földre született embert arra hív, hogy higgyen és jobbra váljon. Olyan útra hív, amely felfelé vezet, amely az Isten keresésétől az Isten megismeréséhez, az Isten megismerésétől az Istennel való egyesüléshez, az Istennel való egyesüléstől az Istenhez való hasonlóságig vezet. Nagy Szent Atanáz, a 4. századi alexandriai egyházatyja megrázó szavakkal fejezte ki az Üdvözítő világba való eljövételének a célját: „Isten emberré lett, hogy az ember istenné válhasson”. Nem a természete szerint, hanem az isteni kegyelem révén. Az Egyház sok évszázados tapasztalata tanúsítja, hogy valódi átalakulás, átistenülés az isteni kegyelem révén megy végbe, Isten és ember szabad együttműködése által. Mindez pedig csak erőfeszítés révén, a Teremtőnek fogadott engedelmesség által lehetséges, nem pedig a kísértő kígyó szavainak az elfogadásával, aki azzal kecsegtette az ősszüelőket, hogy ha szakítanak a jó és a rossz tudás fájáról, azonnal „istenekké válnak” (Ter 3,5). Mindazok, akik a hit szerint élnek, tudják, hogy éppen az Isten iránti hűség őrzi meg őket a gonosz tettektől és gondolatoktól, a hit buzdítja őket aszkézisre és erőfeszítésekre — Isten dicsőségére és felebarátaik javára.

Mindnyájatokat köszöntelek Krisztus Születésének nagy ünnepe és az újesztendő alkalmából, és szívből kívánok Nektek jó egészséget, békességet, jólétet és Isten gazdag segítségét Urunk és Üdvözítőnk fáradhatatlan követésében.

„Minden kegyelem Istene pedig, aki meghívott titeket az ő örök dicsőségére Jézus Krisztus által, maga fog titeket — miután kissé szenvedtetek — tökéletesíteni, megerősíteni, megszilárdítani és megalapozni. Övé a dicsőség és az uralom mindörökkön örökké! Ámen.” (1 Pt 5,10-11)

+ KIRILL, MOSZKVA ÉS EGÉSZ RUSZ PÁTRIÁRKÁJA

Krisztus Urunk Születésének ünnepén

Moszkva, 2014 / 2015.